

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci:

žalobce: **Bc. J. R.**
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2025, č. j. 008338/2025/KUSK

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobce změnil výroky I. a IV. rozhodnutí Komise pro projednávání přestupků města Sedlčany (dále jen „komise“) ze dne 2. 9. 2024, č. j. MÚ-S/PŘE/19022/2024-Ro, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 15. 1. 2023 v době od 13:02 do 13:17 na adrese X, namířil proti D. K. (dále je „obviněný D. K.“) legálně drženou zbraň zn. Glock 19 Gen 4 (dále jen „pistole“), čímž měl narušit občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustil hrubého jednání. Za spáchání přestupku žalobci též uložil správní trest propadnutí věci ve smyslu § 35 písm. d) a § 48 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), a to zbraně – pistole (výrobní číslo X) včetně zásobníku (výrobní číslo X) a nábojů ve vlastnictví žalobce. Žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí v rozsahu výroků II a III, kterými byl žalobci podle § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích a § 35 písm. b) přestupkového zákona uložen správní trest pokuty ve výši 3 000 Kč a dále podle § 95 odst. 1 přestupkového zákona (ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení), uložena povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. **Žalobce v žalobě** namítá, že jednal v nutné obraně. Obviněný D. K. na žalobce útočil nejprve slovně, kdy mu vyhrožoval zabitím a zakopáním na zahradě, popř. jinou fyzickou újmou. Následně se dostal do kontaktní vzdálenosti a napřáhl pěst do úrovně levé části žalobcovy hlavy s úmyslem zaútočit. Žalobce při útoku aktivně couval a snažil se situaci deeskalovat. Rovněž útočníka upozornil na to, že vzhledem ke své invaliditě a předchozímu poškození lebky pro něj úder do lebky představuje reálné ohrožení na životě. Namířením pistole žalobce odvrátil hrozící útok. Zvolil přitom nejmírnější účinnou variantu obrany, neboť mířil do neletální zóny útočnickova těla, bez výstřelu. Útočník tedy neutrpěl žádnou újmu. Správní orgány však žalobcovo jednání v nutné obraně nesprávně vyhodnotily jako přestupek.
3. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalovaný se dostatečně nezabýval odvolacími námitkami ohledně rozporů ve výpovědích rodinných příslušníků obviněného D. K., jejich neúčasti na incidentu a opomenutí technických aspektů (tasení pistole a míření do neletální zóny).
4. Dále se žalobce domnívá, že úřednice nebyly při vedení řízení nestranné. Jedna z úřednic je blízká obviněného D. K. (oslovují se křestním jménem) a druhá úřednice se v průběhu jednání rozplakala, čímž projevila nedostatek emoční kontroly. Žalobce se během jednání i mimo něj cítil ohrožený obviněným D. K. Až na jeho naléhání se dostavila hlídka městské policie, která na průběh jednání dohlížela. Protokol z jednání neobsahuje podstatné skutečnosti (nestandardní chování úřednice, agresivní chování obviněného D. K.), přestože jejich zaprotokolování žalobce výslovně požadoval. Žalobce si při podpisu protokolu nezkontroloval, že tam uvedené skutečnosti chybí, nedošlo proto k nápravě na místě.
5. Nakonec žalobce poukazuje na disproporci mezi jemu uloženou sankcí (pokuta 3 000 Kč, náklady 1 000 Kč a propadnutí zbraně) a sankcí uloženou obviněnému D. K. (pokuta 1 000 Kč), který je skutečným agresorem, jehož jednání naplňuje znaky trestného činu nebezpečného vyhrožování či pokusu ublížení na zdraví.
6. **Žalovaný ve vyjádření** navrhuje zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Žalobce nejednal v nutné obraně. Ze svědeckých výpovědí vyplývá, že obviněný D. K. udeřil žalobce do ruky, protože mu držel prst před obličejem. Za to byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích. Jiné jednání, které by bylo možné posoudit jako hrozící či trvalý útok na žalobce, nebylo v řízení prokázáno. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s procesními námitkami. Z podkladů založených ve

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

správním spise nevyplývá narušení nestrannosti úřednic ani blízkost obviněného D. K. s jednou z nich. Žalobce během přestupkového řízení nenamítal podjatost. Stejně tak neprokázal neúplnou protokolaci. Během jednání nezpochybňoval obsah ani náležitosti protokolu. Sankce uložená obviněnému D. K. není předmětem žaloby. Sankce uložená žalobci je řádně odůvodněná.

7. **Žalobce v replice** navrhuje výslech svědkyně MUDr. Z. Š. (dále jen „svědkyně Z. Š.“) k prokázání emočního zhroucení úřednice při její výpovědi. Případně také navrhuje výslech hlídky městské policie, jež byla přítomná na jednání, k prokázání agresivního chování obviněného D. K. a pláče úřednice. Dále navrhuje výslech policistů zasahujících při incidentu, k prokázání toho, jaké osoby byly přítomné u incidentu, dále kdo se ke komu při útoku přibližoval. Tyto důkazy jsou nezbytné pro posouzení průběhu jednání konaného v rámci přestupkového řízení (otázka podjatosti úřednice a neúplné protokolace) a průběhu incidentu. Žalobce rovněž podotýká, že je ochotný podstoupit výslech na polygrafu, bude-li to účelné.
8. Žalovaný hodnotil důkazy jednostranně. Vycházel totiž z výpovědi obviněného D. K. a svědka Ing. J. B. (dále jen „svědek J. B.“), ten však nebyl u incidentu přítomen, navíc je blízkou osobou obviněného D. K. (resp. jeho matky). Žalovaný se nevypořádal s rozpory ve výpovědích obviněného D. K. a žalobce. Neobjasnil, z jakého důvodu neuvěřil verzi žalobce. Správní orgány nevyslechly policisty, kteří dorazili na místo incidentu a mohli objasnit, kdo se na místě nacházel, zda žalobce couval před hrozbou útoku a v jakém momentu vytasil a namířil zbraň, případně zda existuje služební kamerový záznam.
9. Správní orgány potvrdily, že obviněný D. K. fyzicky napadl žalobce, neboť jej udeřil do ruky v úmyslu odstrčit mu prst z obličeje. Nebezpečí dalšího útoku tedy bylo bezprostřední, poté co odstrčil žalobcovu ruku, obviněnému D. K. nic nebránilo v tom, aby pokračoval v útoku na žalobce např. ranou pěstí do hlavy, jak vyhrožoval. Žalobce v době před incidentem prodělal kraniotomii a následnou kranioplastiku. Jeho obranné jednání proto bylo přiměřené povaze útoku. Technickou analýzou žalobce doložil, že úmyslně mířil pistolí pouze mezi stehna a kolena, nikoliv na hlavu. Správní orgány se však analýzou nezabývaly, pouze konstatovaly, že výrok o vině nespecifikuje, do jaké části těla žalobce mířil. Žalobce se domnívá, že správní orgány minimalizovaly roli agresora, a naopak kriminalizovaly jeho obranné jednání.
10. Nakonec žalobce namítá nepřiměřenost trestu a pro případ, že soud neshledá jednání v nutné obraně, pak navrhuje, aby korigoval uložený trest.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Policie České republiky dne 25. 1. 2023 oznámila přestupek podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích, kterého se podezřelý žalobce a obviněný D. K. měli dopustit dne 15. 1. 2023 v době od 13:02 do 13:17 hod. na adrese X, tím, že při slovní rozepři obviněný D. K. slovně urážel žalobce a poté ho praštil do ruky, natož žalobce z důvodu obavy o svůj život (je v invalidním důchodu s poraněním hlavy) vytáhl legálně drženou pistolí a namířil ji proti obviněnému D. K. Následně zasáhla policie a vyzvala žalobce k položení zbraně. Žalobce uposlechl a pistolí odložil. Součástí spisu je záznamu o použití donucovacího prostředku ze dne 15. 1. 2023. Žalobce s policejní hlídkou spolupracoval,

pistole byla na místě zajištěna bez zranění a bez škody na majetku. Se žalobcem bylo zahájeno též řízení o odebrání zbrojního průkazu.

12. Žalobce dne 15. 1. 2023 podal vysvětlení. Uvedl, že jel k obviněnému D. K. domů vyzvednout svědkyni Z. Š., která je jeho bývalou přítelkyní a s níž má komplikovaný vztah. V rámci výměny názorů obviněnému D. K., který byl současným přítelem svědkyně Z. Š., sdělil, že se s nimi oběma „tahá“. Toto sdělení svědkyně Z. Š. potvrdila. Nato obviněný D. K. začal žalobci nadávat a slovně deklaroval úmysl mu ublížit. Zároveň se k němu přibližoval. Žalobce couval a vyzýval ho, aby neútočil. Po celou dobu měl pravou ruku viditelně položenou na pistoli a nataženou levou rukou si ho udržoval dál od těla. Obviněný D. K. se však dostal až na kontaktní vzdálenost a rozpřáhl ruku se sevřenou dlaní. Žalobce proto v nutné obraně tasil legálně drženou pistoli, která byla nabitá. Mířil pistolí do prostoru mezi stehny na úroveň kolene. V tom okamžiku uslyšel výzvu policie a položil pistoli na zem. Dále policistům sdělil, že je držitelem platného zbrojního průkazu a pistoli s sebou nosí úplně všude.
13. Téhož dne podal vysvětlení obviněný D. K., který potvrdil, že mezi ním a žalobcem proběhla slovní rozepře, při které použil vulgární výrazy. Žalobce se mu smál do obličeje, neustále ukazoval, že má u sebe zbraň a poučoval ho, ať neútočí a že v případě napadení zbraň použije. Navíc začal gestikulovat se zdviženým prstem. Obviněný D. K. uhodil žalobce do ruky s tím, aby ho nezastrašoval u něj doma. Vzápětí žalobce vytáhl pistoli a namířil mu jí na hlavu. Pak přišla policie, která ho odzbrojila.
14. Z úředního záznamu ze dne 15. 1. 2023 vyplývá, že svědkyně Z. Š. oznámila policii obavu z toho, že do domu obviněného D. K. přijel žalobce. Obávala se, že mezi nimi může vzniknout konflikt, přičemž žalobce u sebe nosí zbraň. Na místě uvedla, že má s žalobcem dlouhodobé problémy. Obtěžuje ji v místě jejího bydliště, po telefonu i v zaměstnání. V roce 2019 byl hospitalizovaný v psychiatrické léčebně, jelikož se zabarikádoval se zbraní a vyhrožoval sebevraždou. Projednávaný incident neviděla, neboť byla uvnitř domu. Na místě byla přítomná I. Š. (dále jen „svědkyně I. Š.“), která je matkou obviněného D. K. Ta vypověděla, že zbraň neviděla, neboť byla ve spodní části zahrady. Přítomný byl též svědek J. B., který byl uvnitř domu.
15. Dne 5. 10. 2023 komise se žalobcem zahájila řízení o přestupku proti občanskému soužití.
16. Dne 9. 10. 2023 se konalo ústní jednání ve věci obviněného D. K., který vypověděl, že mu žalobce hrozil prstem před obličejem, proto mu sklopil ruku. V ten moment žalobce couvl a vytáhl pistoli, kterou mířil obviněnému D. K. na hlavu. Poté vyběhli policisté a odzbrojili ho. Svědkyně I. Š. vypověděla, že obviněný D. K. šel k bráně, kde mluvil se žalobcem. Ona čekala, až přijede policie. Když je viděla, šla od rybníčku k bráně. Viděla, jak policie zakřičela na žalobce, ať odhodí zbraň.
17. Dne 8. 4. 2024 se konalo ústní jednání ve věci žalobce, na němž byl přítomný i obviněný D. K. Žalobce odkázal na své vysvětlení podané policii dne 15. 1. 2023, více k věci neměl. Seznámil se s výpovědí svědkyně I. Š. Následně komise provedla důkaz výpovědí svědkyně Z. Š. a svědka J. B. Žalobce opakoval, že jednal v nutné obraně. Na dotaz komise uvedl, že nemá návrhy na doplnění dokazování. Komise mu poskytla možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se s k nim. Na to žalobce uvedl, že nemá, co by dodal. Protokol byl schválen a podepsán všemi přítomnými osobami včetně žalobce.

18. Svědek J. B. během výpovědi dne 8. 4. 2024 uvedl, že přes okno slyšel, jak se žalobce s obviněným D. K. dohadují. Žalobce na obviněného D. K. ukázal prst a ten mu odstrčil ruku, pak vytáhl pistoli. Svědek neví, zda mířil na obličej, ale na nohy to nebylo. Během incidentu byl uvnitř domu, koukal z okna. Svědkyně Z. Š. téhož dne vypověděla, že konflikt neviděla, byla v domě. Když vyšla ven, už tam byla policie. Žalobce jí stále píše, volá a potkává např. při cestě z práce.
19. Ve správním spisu je založená lékařská zpráva ze dne 23. 4. 2024, z níž vyplývá, že žalobce byl v roce 2018 na neurochirurgické operaci po kraniotraumatu, od té doby mu při poranění hlavy hrozí zdravotní následky s rizikem úmrtí.
20. Komise uznala žalobce vinným z přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích. Při rozhodování vycházela z konaného ústního jednání a obsahu výpovědi žalobce, obviněného D. K. a svědků J. B., Z. Š. a I. Š. Žalobce namířil pistoli proti obviněnému D. K. v reakci na úder do ruky, kterou měl se vztyčeným prstem před jeho obličejem. Takové jednání nelze považovat za nutnou obranu ani s ohledem na žalobcův zdravotní stav po zranění hlavy. Žalobce se svým jednáním sám dostal do nebezpečné situace. Nadto nebyl prokázán přímo hrozící či trvající útok ze strany obviněného D. K. Ten odstrčil žalobcovu ruku, nicméně úmysl dál útočit prokázáný nebyl. Obrana žalobce navíc byla zcela zjevně nepřiměřená. Obviněný D. K. nepoužil při útoku (úder do ruky) žádný předmět, který by se dal použít jako zbraň a v dalším útoku nepokračoval. Žalobce na něj namířil nabitou pistoli. Nebylo prokázáno, kam přesně mířil, nicméně svědek J. B. potvrdil, že žalobce nemířil na nohy. Žalobce svým jednáním nesplnil zákonné znaky nutné obrany, naopak naplnil skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití tím, že se vůči jinému dopustil jiného hrubého jednání. Za projednávaný přestupek lze uložit správní trest až do výše 20 000 Kč, uložený trest pokuty ve výši 3 000 Kč se pohyboval při spodní hranici.
21. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Podobně jako v žalobě namítal porušení nestrannosti, neboť jedna úřednice oslovovala obviněného D. K. křestním jménem a druhá úřednice se během jednání rozplakala. Žalobce byl během jednání vystavený hrozbám ze strany obviněného D. K., až na jeho žádost byla přivolána hlídka městské policie. Komise nezohlednila, že se žalobce snažil deeskalovat situaci tím, že před obviněným D. K. couval. Dále namítal, že svědci, z jejichž výpovědi komise vycházela, jsou v příbuzenském stavu k obviněnému D. K. – jsou tedy neobjektivní a zaujatí. Navíc nebyli přímými svědky incidentu, ten probíhal bez přítomnosti jakýchkoliv svědků. Komise se neměla smířit s tím, že nebylo prokázáno, kam žalobce mířil. Technický rozbor předložený žalobcem dokazuje, že bylo fyzicky nemožné, aby mířil na hlavu. Jelikož rychle tasil pistoli z pravého boku a současně couval, bylo jeho míření přirozeně vedeno do nižší části těla. Při těsné vzdálenosti (35-55 cm) bylo technicky nemožné, aby mířil na hlavu. Žalobce tedy jednal v nutné obraně. Obviněný D. K. měl silný motiv ke své agresi, přičemž napráhl pěst s úmyslem udeřit žalobce do levé části hlavy. Tento akt byl přímým útokem, který bezprostředně hrozil. Žalobce neměl jinou možnost útok zmírnit. Jeho obrana byla přiměřená, neboť mířil do neletální části těla. Dodal, že komise obviněnému D. K. uložila pouze symbolickou pokutu, přestože jeho jednání naplňovalo znaky trestného činu.
22. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil výrok I. a IV. prvostupňového rozhodnutí. Komise do výroku o vině uvedla některé skutečnosti nadbytečně, konkrétně popis jednání, které nemá přímou vazbu na spáchání přestupku a slouží pouze k dokreslení situace.

Žalovaný tedy změnil výrok tak, aby obsahoval přesný popis skutku, který naplnil skutkovou podstatu přestupku. Dále změnil výrok týkající se uloženého správního trestu propadnutí věci tak, aby přesně specifikoval pistoli a zásobník. Současně upřesnil zákonný důvod propadnutí, a to že pistole byla užita ke spáchání přestupku. Žalovaný měl skutkový stav zjištěný komisí za spolehlivě prokázaný výpovědí obviněného D. K. a svědka J. B. Tyto výpovědi spolu v podstatné části korespondují, nejsou v rozporu. Případný blízký vztah mezi nimi věrohodnost výpovědi neovlivnil. Námitka porušení zásady nestrannosti je nedůvodná. Ze správního spisu nevyplývají žalobcem tvrzené okolnosti. Žalobce podepsal protokol zachycující průběh ústního jednání. Podjatost komise nenamítal. Případné nedostatečné zajištění bezpečnosti jednání nezakládá nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný se ztotožňuje s argumentací komise, že žalobce nejednal v nutné obraně. Z provedeného dokazování i vysvětlení podaného žalobcem dne 15. 1. 2023 vyplývá, že se nejednalo o odvracení přímo hrozícího či trvajících útoku. Skutek, za který byl žalobce shledán vinným, spočívá v tom, že namířil pistoli proti obviněnému D. K. bez specifikace části těla, kam mířil. Nakonec žalovaný žalobci vysvětlil, proč se nemůže odvolat proti výrokům, které se týkají pouze obviněného D. K.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

23. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
24. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti, soud neshledal.

Jednání soudu dne 10. 3. 2026

25. Účastníci při jednání setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobce zopakoval svůj popis události a zdůraznil, že od obviněného D. K. ustupoval s napřaženou levou rukou v obranném gestu. Správní orgány toto nijak nevypořádaly a jen převzaly tvrzení obviněného D. K. o žalobcově vztyčeném ukazováčku. Úder do bránící ruky nelze považovat za ukončení útoku. Dále žalobce zopakoval námitku, že nebylo zaprotokolováno emoční zhroucení členy přestupkové komise.

Doplňené dokazování

26. Při jednání soud doplnil dokazování a vyslechl svědky nrap. V. M. a prap. P. P., příslušníky Policie České republiky, kteří tvořili hlídku zasahující u projednávaného incidentu. Z jejich výpovědi soud zjistil, že hlídka obdržela telefonické oznámení o přítomnosti zbraně, zamířila na místo a vybavila se balistickou ochranou. Kamerové záznamy ze zásahu nejsou k dispozici. Svědci se sice s ohledem na časový odstup již neshodli na tom, kdo z nich v daný den vozidlo řídil.
27. Nrap. M. uvedl, že incident žalobce a obviněného D. K. uviděl poprvé již při příjezdu k pozemku. Byla vidět jejich gestikulace, fyzicky se nenapadali, stáli od sebe cca 2-4 m daleko. Následně policisté zaparkovali služební vozidlo asi 10 m od vstupu na pozemek a muže

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

ztratili z dohledu na cca 20 vteřin. Během tohoto času se muži na pozemku příliš nepřemístili, možná se dostali blíže k sobě. Teprve po příchodu k bráně policisté znovu muže uviděli, a to právě ve chvíli, kdy žalobce vytahoval zbraň z pouzdra a namířil ji do horní poloviny těla obviněného D. K. Žalobce a obviněný D. K. tehdy byli ve vzdálenosti cca 2-3 m. Druhý jmenovaný byl vizuálně zakryt žalobcem, a tak nebylo vidět, co dělal. Bylo vidět však to, že žalobce měl svou levou ruku napřaženou před sebe. V době incidentu na místě svědek jiné osoby neviděl. Okna domu směřovala do zahrady, někdo z nich něco vidět mohl. Na žalobcův dotaz svědek uvedl, že v konfliktní situaci je plácnutí do natažené ruky v obranném gestu signalizujícím „pozor, nepřibližuj se“ zahájením útoku, které nicméně neodůvodňuje tasení střelné zbraně. Držení ruky na pouzdru pistole situaci eskaluje. Kdyby druhý účastník konfliktu nicméně držel v ruce předmět, kterým by útok proti tělu mohl činit důraznějším (šroubovák, střep), pak by svědek v postavení žalobce s ohledem na policejní výcvik situaci řešil jinak (to by již tasení zbraně odůvodňovat mohlo – pozn. soudu).

28. Prap. P. uvedl, že po zastavení služebního vozidla šel pro balistický štít do kufru, kolega šel na pozemek první. Sám svědek žalobce viděl až když mu kolega dával zákonné výzvy k položení zbraně. Incident ani tasení zbraně neviděl. Byly jen slyšet dohady a nadávky. Když byla zbraň na zemi, stáli žalobce a obviněný D. K. cca 2 m od sebe.
29. Svědek J. B. uvedl, že v místě incidentu bydlí. Je partnerem svědkyně I. Š., která je matkou obviněného D. K. Ta je též přítelkyní svědkyně Z. Š. S obviněným D. K. má svědek J. B. chladné vztahy, konflikty spolu ale nemají. K incidentu svědek uvedl, že žalobce k nim domů daný den ráno přišel, ale byl vykázán. Když se odpoledne žalobce vrátil, slyšel svědek jen křik a z okna viděl, že žalobce na přední část těla obviněného D. K. mířil pistolí a policisté na něj křičí, aby ji zahodil. Muži od sebe stáli ve vzdálenosti asi 1-2 m. Byl to traumatizující a stresující zážitek.
30. Svědkyně Z. Š. uvedla, že je bývalou partnerkou žalobce, byla též jeho ošetřující lékařkou. V daný den na místo žalobce dorazil již dopoledne, svědkyně mu pak volala a říkala, ať se nevrací. Žalobce však přesto přijel. Na místo jej nezvala. Samotný incident svědkyně neviděla, byla v domě a volala policii. Bála se, že dojde ke konfliktu. V té době se žalobce vždycky někde objevoval, pořád za svědkyní chodil do práce, psal jí z různých čísel, nosil květiny, čekal na ní v Berouně u vody cestou z práce atd. Šlo o stalking, klid od něj má až nyní přibližně rok. Obviněný D. K. byl její tehdejší přítel. Poprvé se oba muži potkali v Berouně na náměstí. Svědkyně viděla, jak tehdy žalobce obviněnému D. K. ukazoval pouzdro zbraně. K jinému kontaktu obou mužů v mezidobí asi nedošlo. Svědkyně neví o tom, že by žalobce obviněnému sděloval něco o svém úrazu hlavy.

Hodnocení důkazů

31. Žalovaný k dokazování uvedl, že výslechy policistů jsou věrohodné a odpovídají správnímu spisu a výpovědi obviněného D. K. Ten byl přestupkově postižen právě za plácnutí do žalobcovy ruky, to bylo prokázáno.
32. Žalobce měl naopak za to, že podporují jeho náhled na události. Výpověď svědkyně Z. Š. je emotivní. Je též zjevné, že mu obviněný D. K. chtěl ublížit kvůli vztahu se svědkyní Z. Š. Svědek J. B. konečně uvedl, že byl v době incidentu uvnitř domu.

33. Soud přisvědčuje žalovanému, že svědek J. B. již ve správním řízení uváděl, že byl uvnitř domu. Sdělení, že byl venku, na které poukázal žalobce, se vztahovalo k první dopolední návštěvě žalobce na pozemku. Veškeré svědecké výpovědi soud hodnotí jako věrohodné. Drobné rozpory v nepodstatných záležitostech (např. kdo z policistů daný den řídil) jsou dány více než tříletým odstupem od projednávané události. Namítal-li žalobce například, že policisty uváděná vzdálenost mužů při konfliktu není správná, neboť při vzdálenosti 2-3 m nelze druhému „plácnout do ruky“, uvádí soud, že jde o hrubý odhad učiněný při pohledu zezadu (na to ostatně žalobce poukazoval též), a to po třech letech od události. Nelze tedy na svědcích vyžadovat naprostou přesnost. Ze všech svědeckých výpovědí lze nicméně učinit závěr, že šlo o vzdálenost odpovídající spíše délce dvou natažených paží (1-2 m), nikoliv o žalobcem uváděnou vzdálenost z technické analýzy (35-55 cm). Policisté a svědek J. B. by jistě při půlmetrové vzdálenosti neuváděli vzdálenost delší než jeden metr. Lze tedy vyjít z toho, že dokazování potvrdilo zjištění, že vzdálenost mužů byla dostatečná k tomu, aby jeden z mužů plácl do natažené ruky druhého, avšak patrně ještě příliš velká na to, aby byly možné očekávat údery pěstí do hlavy.
34. Soud nemá za to, že by výpovědi byly ovlivněny vztahem svědků k žalobci. Policisté jsou v dané věci zcela nestranní. Svědek J. B. uvedl, že nemá příliš dobrý vztah s pachatelem D. K., a tak též není důvod, aby byl zaujatý proti žalobci. Je zjevné, že svědkyně Z. Š. nemá s žalobcem dobrý vztah, nicméně svědkyně jejich komplikovanou minulost otevřeně popsala způsobem, který odpovídá i jejím dřívějším vyjádřením, a tak soud nemá důvod její výpovědi nevěřit. Především soud neshledal vážnější rozpory s dalším dokazováním provedeným ve správním řízení.
35. Soud tedy uzavírá, že z doplnění dokazování v řízení před soudem nevyplynulo, že by obviněný D. K. bezprostředně předtím, než žalobce tasil zbraň, zaútočil na žalobcovu hlavu nebo takovým útokem hrozil. Nadále je možné vycházet z důkazů opatřených ve správním řízení, dle kterých obviněný D. K. žalobce pouze udeřil žalobce do napřážené ruky, ať už šlo o „obránné gesto“ nebo neslušný posunek. Žádný navazující útok prokázán nebyl.

Neprovedené důkazy

36. Soud pro nadbytečnost neprovedl navržený výslech hlídky městské policie přítomné při ústním jednání před komisí, neboť pro rozhodnutí věci není relevantní, zda se jedna z úřednic během jednání rozplakala (viz bod 56 tohoto rozsudku), ani zda byl obviněný D. K. během jednání agresivní (viz bod 58 tohoto rozsudku).
37. Žalobcův neurčitý návrh na provedení jeho vyšetření polygrafem (detektorem lži) soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť relevantní skutečnosti zjistil z výše uvedeného dokazování běžnými metodami. Soud dodává, že tento typ dokazování není v českém právním prostředí běžný a není podle ustálené trestněprávní judikatury plnohodnotným procesním důkazem a musí se hodnotit pouze pomocně v kontextu důkazů dalších (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. 3. 1992, sp. zn. 6 To 12/1992, č. 8/1993 Sb. rozh. Tr.). Je to dáno tím, že výsledek tohoto vyšetření je vázaný na fyziologické projevy jednotlivců, jejichž reakce na stres a nervozitu jsou natolik rozmanité, že spoléhat se na polygrafický přístroj jako prostředek k odhalení lživých odpovědí nelze. Polygraf neboli také detektor lži funguje spíše jako preventivní placebo efekt, který má lháře vystrašit a přesvědčit jej o potenciálním odhalení jeho lži a podvodů (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2025, sp. zn. 4 Tdo 78/2025).

Posouzení žaloby

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

38. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, neboť zpravidla jen přezkoumatelné rozhodnutí lze podrobit soudnímu přezkumu.
39. V odvolání žalobce nenamítal žádné konkrétní rozpory ve výpovědích svědků. Upozornil toliko na to, že jsou v rozporu s jeho vlastní výpovědí, kdy žalobce tvrdí, že mířil pistolí na neletální část těla, zatímco svědek J. B. a obviněný D. K. tvrdí, že na nohy nemířil. Dále v odvolání vznesl námitku, že výpovědi svědků nejsou objektivní, neboť jsou v příbuzenském vztahu k obviněnému D. K. Navíc nebyli přímými svědky skutečného průběhu incidentu. Žalobce podpořil tvrzení, že pistolí nemířil na hlavu, vlastní technickou analýzou.
40. Uvedené odvolací námitky žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal. Domníval se, že komise správně vycházela z výpovědi obviněného D. K. a svědka J. B., které nejsou v rozporu, naopak v podstatné části korespondují a situaci popisují věrohodně. Případný blízký vztah mezi nimi věrohodnost výpovědi neovlivnil. Žalovaný rovněž vysvětlil, že v kontextu projednávaného přestupku nebylo podstatné, do jaké části těla žalobce mířil. Žalobce byl shledán vinným za to, že mířil pistolí proti obviněnému D. K. Výrok nespecifikuje, na jakou část těla mířil. Nemusel se tedy technickou analýzou zabývat.
41. Soud neshledal nepřezkoumatelnost ani v namítaném podcenění jednání obviněného D. K., které dle žalobce naplňovalo znaky trestného činu. Komise prvostupňovým rozhodnutím shledala vinným z přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c), bod 4 zákona o některých přestupcích též obviněného D. K. Žalovaný v reakci na odvolací námitku správně uvedl, že žalobce není procesně legitimovaný k podání odvolání proti výrokům týkajícím se obviněného D. K. Nemůže se tudíž domáhat uložení přísnějšího trestu, či změny právní kvalifikace. Žalovaný proto nepochybil, pokud se uvedenou odvolací námitkou věcně nezabýval.

Nutná obrana

42. Podle § 25 odst. 1 přestupkového zákona čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací *přímo hrozící nebo trvajícím útok* na zájem chráněný zákonem. Dle odst. 2 téhož ustanovení nejde o nutnou obranu, byla-li tato obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku.
43. Aby se jednalo o nutnou obranu, musí být naplněny podmínky vzniku stavu nutné obrany. Musí se jednat o obranu před *přímo hrozícím* nebo *trvajícím* útokem, tj. jednáním útočníka v podobě konání, či opomenutí, které je protiprávní a nebezpečné pro společnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 As 1/2008-172), přičemž jednání obránce nesmí být zcela zjevně nepřiměřené způsobu útoku.
44. Námitce žalobce, že je třeba jeho jednání kvalifikovat jako nutnou obranu, soud nepřisvědčil. Nejednalo se totiž o odvracení přímo hrozícího či trvajícím útoku. Žalobce sice tvrdí, že namířil na obviněného D. K. pistolí v reakci na to, že rozpřáhl ruku zařatou v pěst v úmyslu žalobce uhodit do hlavy, nicméně takový průběh události nebyl prokázán. Výpovědi žalobce a obviněného D. K. se v jistých ohledech skutkově liší. Soud považuje za podstatné zejména rozpory ve výpovědích týkající se otázky, jaké konkrétní jednání obviněného D. K. bezprostředně předcházelo tasení pistole. Obviněný D. K. totiž

vypověděl, že udeřil žalobce toliko do ruky, aby ji odstrčil, načež žalobce tasil pistoli. V takovém případě by však neodvracel hrozící či trvající útok, neboť úder do ruky byl v okamžiku tasení pistole ukončený a další úmysl útočit nebyl prokázán. Nadto, pokud obviněný D. K. útočil vlastní rukou (bez použití jakéhokoli předmětu či zbraně) toliko na žalobcovu ruku, nikoliv hlavu, byla obrana v podobě tasení nabitě pistole zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku. To platí i v případě žalobcova zdravotního stavu, neboť úder do ruky jej zcela jistě na životě neohrožuje.

45. Situací, kdy proti sobě v trestním řízení stojí dvě odlišné výpovědi, se zabýval Ústavní soud v usnesení ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 154/02, [37/2002 USu.], přičemž uzavřel, že *„nelze se ztotožnit s názorem, že stojí-li proti sobě dvě odlišné výpovědi – obžalovaného a poškozené, přičemž další důkazy ve věci nelze provést, je třeba vždy rozhodnout ve prospěch obžalovaného v souladu se zásadou in dubio pro reo. Uplatnění této zásady je namístě, pokud soud po vyhodnocení všech v úvahu přicházejících důkazů dospěje k závěru, že není možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze dvou rozporných výpovědí nebo k žádné ze skupiny odporujících si důkazů, takže zůstávají pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál. Pokud však soud po vyhodnocení takovéto důkazní situace dospěje k závěru, že jedna z výpovědí nebo jedna ze skupiny výpovědí je pravdivá, že její věrohodnost není ničím zpochybněna, a úvahy vedoucí k tomuto závěru zahrne do odůvodnění svého rozhodnutí, nejsou splněny podmínky pro uplatnění zásady „v pochybnostech ve prospěch“, neboť soud pochybnosti nemá.“* Uvedené se uplatní též v řízení o přestupku.
46. Správní orgány tedy postupovaly správně, neboť vyhodnotily důkazní situaci a odůvodnily, proč považují za pravdivý průběh událostí, jak jej popisuje obviněný D. K. Rovněž svědek J. B. totiž vypověděl, že přes okno slyšel, jak se obviněný D. K. a žalobce dohadují. Uvedl, že stáli proti sobě, žalobce ukázal na obviněného D. K. prstem ruky a ten mu ruku odstrčil, v tu chvíli žalobce vytáhl pistoli. K tomu soud dodává, že během výpovědi dne 8. 4. 2024 svědek J. B. na otázku žalobce odpověděl, že se v době incidentu nacházel v domě v místnosti, která má okna směrem na bránu, přičemž událost sledoval z okna. Tím vysvětlil, že přestože nebyl venku, incident viděl. Zároveň shodně jako žalobce vypověděl, že svědkyně Z. Š. venku nebyla a že slyšel hádku, přičemž křičel spíš obviněný D. K. Věrohodnost výpovědi nezpochybňuje ani skutečnost, že svědek J. B. je přítelem matky obviněného D. K., neboť koresponduje s výpověďmi ostatních svědků. Skutečnost, že v řízení před soudem svědek J. B. již uvedl, že z okna viděl jen namířenou pistoli, nikoliv to, co jejímu tasení předcházelo, lze přisoudit velkému časovému odstupu od události. Navíc o tom, že tasení zbraně předcházel úder do ruky, nikoliv napřažená pěst mířící na žalobcovu hlavu, svědčí i další zjištěné okolnosti.
47. Žalobce při jednání poukazoval na to, že ve správním řízení učiněná výpověď obviněného D. K. byla motivována vztahovým sporem mezi oběma muži. Soud si je existence vztahového konfliktu vědom, nikdo z účastníků ani svědků ji nepopírá a jasně vyplývá i z obsahu správního spisu. To nicméně neznamená, že by výpověď obviněného D. K. musela být nepravdivá. Soud ji naopak považuje za koherentní a souladnou s tím, co uvedl sám žalobce. I sám žalobce v podaném vysvětlení ze dne 15. 1. 2023 (na něž během přestupkového řízení odkazoval) uvedl, že před obviněným D. K. couval, při ústupu měl pravou ruku položenou na pistoli, kdy tato hrozba byla viditelná a levou rukou měl nataženou dlaní dopředu v obranném gestu, čímž si obviněného D. K. udržoval dál od těla. V odvolání pak rozporoval, že by měl vztyčený prst, nicméně znovu potvrdil, že měl před sebou nataženou

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

levou ruku. Za těchto okolností se jeví jako pravděpodobné, že jej obviněný D. K. udeřil do natažené levé ruky. Není přitom podstatné, zda měl vztyčený prst, či nataženou dlaň. Ostatně žalobce ani nerozporuje, že k úderu do ruky došlo. Během přestupkového řízení úder do ruky netvrdil, ani nevyvracel, nijak se k němu nevyjadřoval. Z jeho tvrzení tedy nebylo zřejmé, zda obviněný D. K. napřáhl pěst s úmyslem udeřit žalobce do obličeje, aniž by došlo k úderu do ruky, či zda nejprve zaútočil úderem do ruky a poté opět napřáhl ruku v úmyslu pokračovat v útoku. V replice žalobce poukázal na to, že komise uznala obviněného D. K. vinným z přestupku proti občanskému soužití tím, že udeřil žalobce do ruky v úmyslu odstrčit mu prst z obličeje. K tomu dále uvedl, že „*nebezpečí dalšího útoku tedy bylo bezprostřední: poté, co [obviněný D. K.] odstrčil ruku žalobce, nic nebránilo tomu, aby pokračoval v útoku – např. ranou pěstí do hlavy žalobce, jak vyhrožoval.*“ Tím tedy potvrdil, že k úderu do ruky došlo. Nevysvětlil však, z jakého důvodu tuto skutečnost vynechal ze své výpovědi v přestupkovém řízení. Vynechání této podstatné skutečnosti dle soudu do jisté míry snižuje věrohodnost žalobcovy výpovědi (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2023, č. j. 7 As 26/2021-34).

48. Rovněž v záznamu o použití donucovacího prostředku ze dne 15. 1. 2023, který zpracoval zasahující policista nrap. M., jsou okolnosti použití donucovacího prostředku popsány tak, že při slovní rozepři obviněný D. K. urážel žalobce a poté ho praštil do ruky, na což žalobce vytáhl z důvodu své bezpečnosti a obavy o svůj život legálně drženou zbraň a namířil ji proti obviněnému D. K. Zasahující policista následně proti žalobci použil donucovací prostředek, kdy zákonnou výzvu „Policie jménem zákona položte zbraň, nebo budeme střílet“ uposlechl a zbraň odložil. Ani ze záznamu nevyplývá, že by obviněný D. K. po úderu do ruky pokračoval v útoku a napřáhl pěst v úmyslu udeřit žalobce do hlavy. Svědek nrap. M. při svém výslechu před soudem se značným časovým odstupem sice nezopakoval tvrzení o úderu do ruky (což mu lze přičíst k dobru, neboť se na výsledk zjevně nepřipravoval četbou záznamu), neuvedl ale ani nic o hrozbě útoku do hlavy.
49. Soud považuje za důležitou též žalobcem opakovaně zdůrazňovanou skutečnost, že obviněný D. K. věděl o žalobcově zranění hlavy, resp. riziku, které by pro něj úder do hlavy představoval, a především věděl, že má u sebe nabitou pistoli. Navíc ho žalobce dle vlastních slov několikrát varoval, že v případě napadení zbraň použije, přičemž měl pravou ruku viditelně položenou na pistoli. Za těchto okolností se soudu jeví velice nepravděpodobné, že by obviněný D. K. riskoval vlastní život tím, že by žalobci zaútočil na hlavu, a to i přes značné rozrušení způsobené žalobcovým sdělením o tom, že se „tahá“ s jeho přítelkyní.
50. Soud má vzhledem k výše uvedenému za prokázané, že žalobce vytasil a namířil proti obviněnému D. K. pistoli poté, co jej obviněný D. K. udeřil do ruky. Nejednal tedy v nutné obraně, neboť úder do ruky byl v okamžiku tasení pistole ukončený. Úmysl obviněného D. K. pokračovat v útoku na žalobce, nebyl prokázáný. Správní orgány kvalifikovaly žalobcovu jednání správně.
51. Nad rámec nutného odůvodnění soud dodává, že na jeho závěrech by nemuselo nic změnit ani případné zjištění, že obviněný D. K. na žalobcovu hlavu skutečně útočil. Z okolností případu se jeví, že žalobce s nabitou pistolí přijel o uvedené záležitosti s přítelkyní obviněného D. K. informovat s úmyslem jej vyprovokovat a vynutit si situaci, ve které bude moci zbraň použít. Pak by se logickým jevil i takový scénář, že o svém zranění obviněného D. K. vůbec neinformoval (svědkyně Z. Š. uvedla, že nezaznamenala, že by takovou

informaci žalobce obviněnému D. K. při setkání v Berouně předal) a pokus o útok očekával jako záminku k tasení zbraně. Existence provokace je z pohledu aplikace ustanovení o nutné obraně podstatná, je-li již od počátku činěna v úmyslu na vyprovokované jednání zareagovat útokem. Smyslem tohoto pravidla je, aby neunikl potrestání ten, kdo má již od počátku úmysl útočit (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 2. 2022, č. j. 22 A 9/2021-35, či usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 2. 2024, II. ÚS 3105/23-1, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2025, č. j. 6 Tdo 405/2025-622). Podle Nejvyššího soudu platí, že *„vyvolání reakce poškozeného na urážky a provokace, a tedy jeho ‚útok‘ byl zjevně součástí plánovaného útoku vlastního, a že tedy z tohoto hlediska nemůže jít o nutnou obranu obžalovaného ani žádné jiné osoby na jeho straně“* (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 8. 2020, sp. zn. 3 Tdo 831/2020-1037). Dle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2002, sp. zn. 6 Tdo 851/2002 též platí, že *„pro posouzení otázky, kdo je útočníkem a kdo útok odvrací, je rozhodující počáteční iniciativa, tedy kdo začal s útokem.“* Ze správního spisu vyplývá, že žalobce přijel do domu obviněného D. K.. pro Z. Š., aniž by se na tom domluvili. Svědkyně Z. Š. vypověděla, že ji žalobce dlouhodobě obtěžuje při různých příležitostech. Totéž potvrdila při své výpovědi před soudem. Původně přijel na místo bez pozvání, přičemž není jasné, jak se dozvěděl, kde obviněný D. K. bydlí. Do domu obviněného D. K. si s sebou vzal nabitou pistoli *„z důvodu obavy o svoji bezpečnost“*, přestože ho obviněný D. K.. vyzval, ať nechá zbraň v autě. Následně při slovní rozepři obviněnému D. K. sdělil, že se *„tahá“* s jeho přítelkyní a vyzval ho, ať si u ní tuto informaci ověří. Žalobce tedy úmyslně vyprovokoval obviněného D. K. k útoku tím, že bez pozvání či ohlášení přijel k němu domů pro jeho přítelkyni, přičemž mu oznámil, že s ní udržuje sexuální kontakt. Sám uvedl, že si byl hrozby útoku vědom (nic jiného ani nemohl dle soudu očekávat), a právě proto si sebou vzal nabitou pistoli. Takové jednání lze považovat za provokaci činěnou v úmyslu zareagovat na vyprovokovaný fyzický útok použitím zbraně (tasením pistole). O tomto úmyslu ostatně svědčí i žalobcem zmiňovaný incident v Berouně, kdy při slovní potyčce informoval obviněného D. K. o tom, že má u sebe nabitou zbraň, kterou v případě napadení použije.

Procesní námitky

52. Soud neshledal důvodnými ani vznesené procesní námitky. Připomíná, že důvodem zrušení správního rozhodnutí může být podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, pouze za předpokladu, že mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 75 odst. 3 s. ř. s.).
53. K námitce narušení nestrannosti úřednic žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že protokol o ústním jednání (ze dne 8. 4. 2024) nezachycuje žalobcem tvrzené skutečnosti (tj. oslovování obviněného D. K. křestním jménem ze strany jedné z úřednic a pláč druhé úřednice), přesto je žalobce bez námitek podepsal. Ani ostatní listiny založené ve správním spise nenaznačují, že by komise zvýhodňovala obviněného D. K. před žalobcem. Žalobce během přestupkového řízení nepodal námitku podjatosti komise. Namítané okolnosti poprvé vznesl až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
54. Soud souhlasí s tím, že absence tvrzených projevů v protokole a uplatnění uvedené námitky až v odvolacím řízení značně snižuje přesvědčivost namítaných okolností, nemusí je však zcela vylučovat. Za podstatný nicméně považuje zejména nedostatek určitosti namítaných okolností. Námitka musí být určitá, srozumitelná a rámcově odůvodněná, aby se jí správní orgán (a následně soud) mohl zabývat. Není povinností správních orgánů *„domýšlet“* a

následně vyhledávat důkazy k tvrzení účastníků, která jsou zcela obecná a která ani pokud by byla pravdivá, nemusí dosahovat intenzity podjatosti.

55. Žalobce přitom v žalobě ani v odvolání nespecifikoval jménem, označením či jakýmkoliv jiným způsobem, jaká úřednice měla oslovovat obviněného D. K. křestním jménem. Jaká byla funkce této úřednice (z protokolu o jednání ze dne 8. 4. 2024 vyplývá, že byly přítomné 3 členky komise projednávající přestupek). Nekonkretizoval ústní jednání, během něhož mělo k oslovení křestním jménem dojít (ze správního spisu vyplývá, že dne 8. 4. 2024 se konalo ústní jednání ve věci žalobce, nicméně dne 9. 10. 2023 se jednalo ústní jednání ve věci obviněného D. K.). Zároveň nepopsal kontext, kdy k oslovení křestním jménem došlo, v jaké souvislosti, zda se tak stalo ojedinele či opakovaně. Žalobce tedy dovozuje „osobní blízkost“ mezi obviněným D. K. a úřednicí pouze na základě oslovování křestním jménem, přičemž své tvrzení nijak nekonkretizuje. Zároveň žalobce neupřesnil, jaké dopady by mohla mít tvrzená „osobní blízkost“ na zákonnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k žalobci. Komise shledala obviněného D. K. vinným z téhož přestupku jako žalobce. Výrok o vině ani trest uložený obviněnému D. K. však nemá vliv na výrok o vině a trest uložený žalobci.
56. Stejně obecně žalobce namítá, že se „druhá úřednice“ (blíže nespecifikovaná) v průběhu jednání rozplakala, čímž projevila nedostatek emoční kontroly. Ani v tomto případě žalobce neuvedl, v jaké souvislosti či z jakého důvodu se úřednice rozplakala (pouze, že to bylo během výpovědi svědkyně Z. Š.) a především jaký to mělo vliv na průběh jednání. Z žalobcova tvrzení pak především opět nevyplývá, jaké mohla mít tato skutečnost dopady na zákonnost napadeného rozhodnutí.
57. Je třeba dodat, že samotná familiárnost jako oslovování křestním jménem je okolností, která běžně sama o sobě nestačí k závěru o podjatosti, pokud není ve spojitosti s dalšími konkrétními vazbami nebo projevy stranění. Rovněž pláč během jednání bez dalšího nezakládá důvodné pochybnosti o tom, že členka komise má vztah ke konkrétním osobám, který může ovlivnit výsledek přestupkového řízení.
58. Žalobce dále namítá, že obviněný D. K. byl během jednání, popř. před ním, agresivní. Ani v tomto případě však neupřesnil, v čem agresivita obviněného D. K. konkrétně spočívala, zda byl verbálně či fyzicky agresivní, co konkrétně říkal či dělal a v jakém kontextu. Soudu pak není zřejmé, jak mohlo blíže nespecifikované agresivní chování ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce totiž neuvádí žádné skutečnosti, které v důsledku obav o bezpečnost např. opomněl vypovědět. Pokud žalobce namítá nezajištění bezpečnosti jednání, soud konstatuje, že u jednání před správními orgány v přestupkových věcech standardně nejsou přítomné žádné ozbrojené sbory. Žalobce sám uvádí, že na jeho žádost byla přivolána hlídka městské policie, aniž by uvedl, jakým jiným způsobem měl správní orgán zajistit bezpečnost jednání.
59. Námitka, že protokol z jednání neodpovídá jeho skutečnému průběhu, neboť úřednice ani na výslovnou žádost žalobce nezaprotokolovaly agresivní chování obviněného D. K. a pláč úřednice, není důvodná. Případné nezaprotokolování těchto skutečností z výše uvedených důvodů nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a nemůže být důvodem jeho zrušení.

Přiměřenost uložené sankce

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

60. Žalobce nakonec namítá nepřiměřenost uloženého trestu (pokuta ve výši 3 000 Kč a propadnutí pistole včetně zásobníku) oproti trestu uloženému obviněnému D. K. (pokuta ve výši 1 000 Kč). V replice eventuálně navrhuje moderaci trestu podle § 78 odst. 2 s. ř. s. zejména ve vztahu k propadnutí věci (pistole se zásobníkem). Ačkoliv tento návrh podléhá koncentraci a obecně je nutno jej učinit ve lhůtě pro podání žaloby, v daném případě byl akceptovatelný i později proto, že již samotná žaloba polemizovala s přiměřeností trestu (srov. KÜHN, Z.; KOCOUREK, T. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, komentář k § 78, marg. č. 24).
61. Obdobně jako správní orgán ani soud nemůže na základě žalobcem podané žaloby přezkoumat, či změnit sankci uloženou obviněnému D. K., neboť tato sankce nezasahuje do právní sféry žalobce. Správním soudnictvím totiž slouží k ochraně veřejných subjektivních práv (§ 2 a § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
62. Co se týče trestu uloženému žalobci, soud jej nepovažuje za nepřiměřený. Podle § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích za přestupek lze uložit pokutu do 20 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. b) nebo c), odstavce 2 písm. b) nebo odstavce 3. Komise k výši trestu uvedla, že se pohybuje při spodní hranici zákonné sazby. Při stanovení trestu přihlédla k tomu, že žalobce spáchal přestupek úmyslně aktivním konáním, přičemž jednal za účelem vypořádání vztahu s bývalou přítelkyní. Uložená pokuta povede k nápravě žalobce. Žalovaný doplnil, že trest propadnutí pistole a zásobníku byl uložený v souladu s § 48 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, neboť žalobce použil pistoli ke spáchání přestupku. Správní orgány tedy uložený trest odůvodnily. Nevybočily přitom z mezí správního uvážení.
63. Co se týče návrhu na moderaci uloženého trestu, typicky se správní soudy zabývají moderací pokut, nicméně moderace je v zásadě možná i u ostatních druhů správních trestů. Přestože v případě propadnutí věci není možné trest snížit, lze uvažovat o moderaci prostřednictvím upuštění od potrestání podle § 43 odst. 2 přestupkového zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2022, č. j. 1 Afs 200/2021-40). V daném případě však nebyly splněny podmínky pro postup podle § 78 odst. 2 s. ř. s. Účelem moderace je úprava trestu, jen pokud zjevně neodpovídá zobecnitelné představě o jeho adekvátnosti a spravedlnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS).
64. Propadnutí pistole a zásobníku soud považuje za spravedlivý trest odpovídající okolnostem případu, plnící jak preventivní, tak represivní funkci. Přestože žalobce dle svých slov vlastní další tři pistole, smyslem trestu je žalobce do budoucna odradit od toho, aby je užíval k páčání protiprávního jednání. Je přitom na místě přihlédnout k tomu, že žalobce vyhrožoval obviněnému D. K. užitím zbraně i během předešlého incidentu v Berouně. Správní orgány považovaly skutek spáchaný žalobcem za vysoce společensky škodlivý pro veřejnost. Soud se s tím hodnocením nezodpovědného zacházení se střelnou zbraní v rámci vyhroceného vztahového konfliktu plně ztotožňuje. Stručně řečeno, vydává-li se někdo k soku v lásce v očekávání konfliktu, který hodlá sám vyvolat, se střelnou zbraní, nelze takové jednání označit za žádoucí, neškodné, ba ani rozumné.
65. Při ukládání sankce správní orgány řádně zohlednily hodnotu propadnutých věcí. Výši uložené pokuty proto stanovily při spodní hranici zákonné sazby.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

66. Pro úplnost soud dodává, že žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. se lze domáhat toliko zrušení napadeného rozhodnutí, případně moderece trestu. Nelze se však žalobním petitem domáhat konstatování, že jednání bylo v nutné obraně. Stejně tak se nelze domáhat uložení povinnosti, aby správní orgán zohlednil pochybení při vedení správního řízení. Pokud by soud dospěl k závěru, že žalobce jednal v nutné obraně, nebo že správní orgány pochybily během vedení správního řízení, nerozhodl by o tom samostatným výrokem. V takovém případě by soud výrokem napadené rozhodnutí zrušil a své závěry uvedl v odůvodnění. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. pak platí, že právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. Vzhledem ke shora uvedenému soud však zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
67. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. března 2026

JUDr. Bc. Kryštof Horn v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.